

Da Per et Øjeblik efter traadte ud paa Gaden, syntes Verden ham at være bleven en anden, Luften mildere, Himlen højere og Menneskene saa underligt smaa. Han tvang sig dog til at tage Sagen ganske nøgternt. Nu bare rolig! sagde han til sig selv. Herregud, det hele var jo ikke andet, end hvad han havde vidst maatte komme en Gang... og længe — altfor længe — havde ventet paa.

Han blev enig med sig selv om, at han aldeles ikke vilde lade noget komme ud om Begivenheden, før den blev aabenbar for alle. Og hverken til Faderen eller nogen anden af sin Familie vilde han sende Tidsskriftet, naar det udkom; — det kom dem saamænd nok ihænde alligevel. Og det havde jo altsammen foreløbig slet ingenting at betyde. Det var bare det første lillebitte Skridt, der her var naaet, og efter hvilket det kun galdt om med forøget Kraft at samle sig til det næste og større. Hvad der nu forestod, var den langt vanskeligere Opgave at føre Idéen fra Papiret ud i Livet, at skabe Stemning for den, at vinde den Tilhængere baade hos de Styrende og ude i Befolkningen. Og han skulde ikke lægge Hænderne i Skødet, ikke vige for nogen Hindring, naar det kunde hjælpe til hurtigt — men navnlig sikkert — at føre ham til Maalet!

Tilfældigt faldt hans Øje ind i en Kunstdrejer-